

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι μπερδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβάνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχωμε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη — δεκαπέντε καὶ ὁτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τέσσαρες τοῦ Γεννάριου,
παντοῦ καλικοαντζάρου.

Τρακόσα ἐξῆντα κι' ὀκτώ,
κυνῆγι τοῦ τζόγου φοικτό.

Καλὴμέρα τοῦ Θεοδώρου μὲ ἦχο πλάγιο βαρὺ.

Καλὴμέρα, καλὴμέρα, καὶ πάντα καλημέρα,
κι' ἂς τὸν καλημερίσωμε κι' ἐμεῖς τὸν Δεληγιάννη,
ὅπου φουσκώνει σὰν ἄσκι γεμάτο μὲ ἀγέρα
ὅταν τ' Ἀράπικο μπουρὶ καμμιὰ φορὰ τὸν πιάνει.
ὅπου μὲ δόλους πονηροὺς παλεῖται ὁλόεννα
κι' ἔχει τὴν πένα γιὰ σπαθὶ καὶ τὸ σπαθὶ γιὰ πένα.

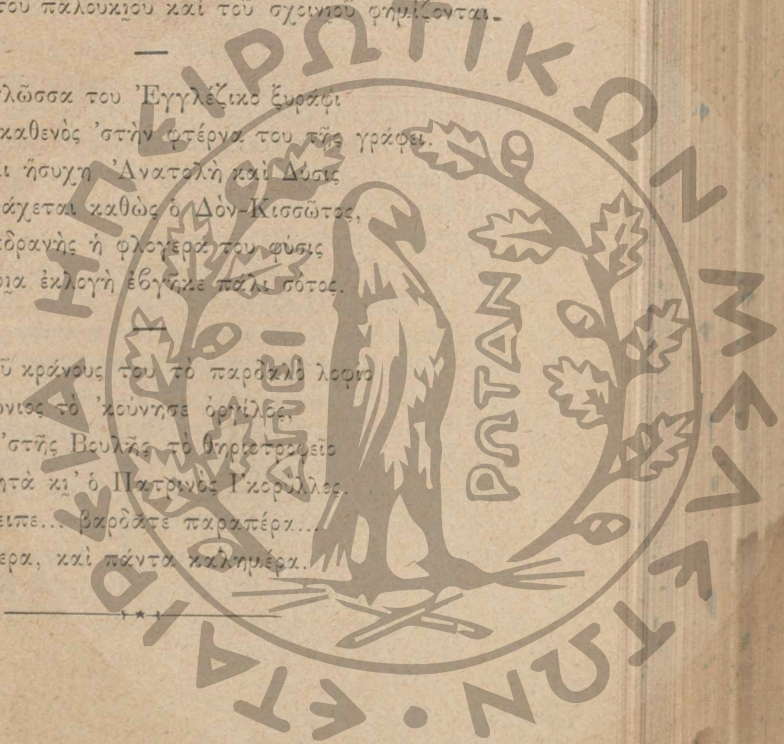
Γιὰ κάθε φύλλου πῆδημα εἰς τὰς φυλάς τοῦ Αἵμου
παῖνας κι' ἐμβατήρια μονάχος ψιθυρίζει,
φορὰ μπουτσούν' ἀλλόκοτη εἰρήνης καὶ πολέμου,
πὺ τῶνα μέρος τῆς γελά καὶ τῆλλο φοβερίζει.
Κι' ὅποιος μ' ἐκείνην τὸν ἰδῇ τὸν μπουσουλά του χάνει,
σταυροκοπεῖται μὲ τὰ ὀρὸ καὶ τάντερὰ του πιάνει.

Ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του πηγὰδια φακνέρονει
καὶ μισοῦρανα πετᾷ καὶ τὸ Ναπολεόνι.
Καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς ἀλύπητα βαρεῖ,
μὲ τῶν παλῶν πολέμων τοῦ τὰ τρόπαια ρεμβάζει,
καμμιὰ φορὰ τσακόνεται μὲ τὸν Σαλιθουρὺ
καὶ πότε μὲ τὸν Βούλγαρο τὸν Σταμπουλῶφ τὰ βάζει.

Πότε τοῦ Ναπολέοντος φορεῖ τὸ τρικαντὸ
καὶ πότε σκούφους νυκτικούς μὲ τῆς φωτὶς τὸ χρῶμα,
κι' ἐκεῖ ποῦ σ' ὅλους φαίνεται τὸ μπόι του κοντὸ
δρὸ μέτρα γίνετ' ἔξαφνα ὑψηλότερο ἀκόμα.
Ἔχει κι' ὀγδόντα Βουλευτὰς, ὅπου γι' αὐτὸν γκρεμίζονται
κι' ὡς ἄνθρωποι τοῦ παλουκιοῦ καὶ τοῦ σχοινοῦ φημίζονται.

Ἡ τροχισμένη γλῶσσα τοῦ Ἑγγλέζικο ξυρᾷ
καὶ τῆς φοβέρας καθενὸς ὅτ' ἐν τέρνῳ τοῦ τῆς γράφει.
Καὶ σὰν κοιμᾶται ἡσυχῇ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
μ' ἀνεμομύλους μάχεται καθὼς ὁ Δὸν-Κισσώτος,
ποτὲ δὲν στέκει ἀδρανὴς ἡ φλογερὰ του φύσις
καὶ ὅτ' ἐν τῇ καινούριᾳ ἐκλογῇ ἐβόησε πάλι πότες.

Μόλις προχθὲς τοῦ κράτους τοῦ τὸ παρὰ τοῦ λοφιοῦ
σὰν Αἴας Τελαμώνιος τὸ κοῦνησε ὀργίλῳ,
κι' ἀμέσως μέσα ὅτ' ἐν τῇ Βουλῇ τὸ ἀνταρτοῦ
ἐμπῆκε μὲ ξεφωνητὰ κι' ὁ Πατριάρχης Γεωργίου.
Αὐτὸς μονάχα ἔλειπε... βαρδὰτε παρατέρω...
καλὴμέρα, καλὴμέρα, καὶ πάντα καλημέρα.

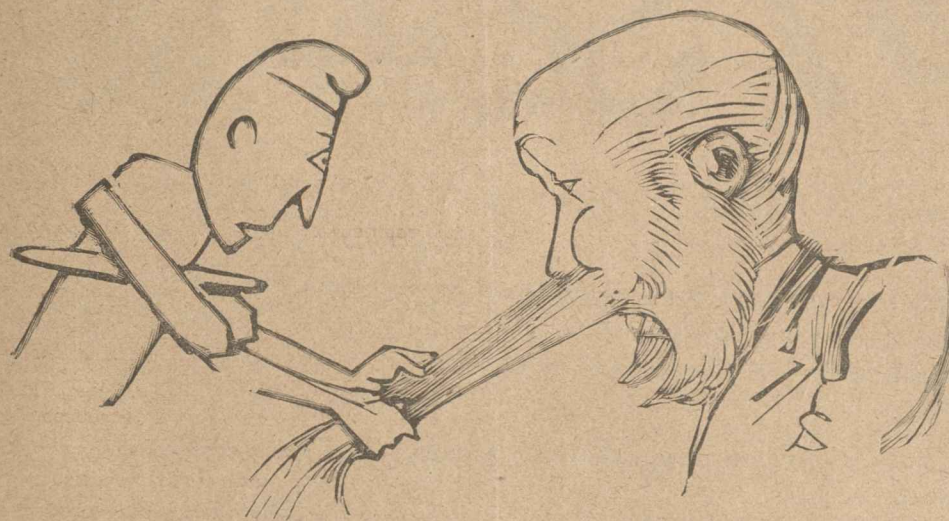
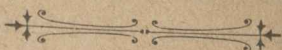

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π. Τέρτσος ἐβγήκεις 'στά χαρτιά ἢ σότος, Φασουλῆ;
Φ. Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου μ' ἐσκότησες πολὺ.
'Εγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ πρὶν νὰ μὲνω νέτος σκέτος,
ἐγὼ χαρτὶ δὲν ἐπίασα 'στά χέρια μου κι' ἐφέτος,
οὔτε κακὸν ἐπρόφερα καὶ βλάσφημόν τι ρῆμα,
ἀλλ' οὔτε τέρτσο μ' ἐφῆραν ἢ σότο ἀλλὰ πρίμα,
οὔτε τῆς φάτσας ἐπαίξα οὐδὲ τοὺς πρώτους λίκους,
οὔτ' ἔκαμα συνδυασμούς 'στὸν νοῦ μου ἀνηθίκους.
οὔτε μὲ τέρτσα, Περικλῆ, οὐδὲ μὲ σότα 'πήγα,
οὔτ' ἔβλεπα περιπαθῶς τὸν Φάντε καὶ τὸν Ρήγα,
οὐδὲ 'στὸν ἀριλότιμο τῆς τράπουλας Καθβάλο
λεπτό δὲν ἀπεφάσισα γιὰ χωράτ' αὐτοῦ βάλω,
οὔτε μ' εὗρῃκε τὸ πρῶτ' αὐτοῦ σιδηροῦ
καὶ ἔγνη ἀνεξάλειπτα μεγάλου μαρτυρίου.
Π. Κρίμα σέ σένα, Φασουλῆ, πού δὲν τὰ κόβεις πιά...
πῶς ἔχασες τὴν πρώτη σου ἐκείνη ἀνθρωπιὰ,
πού τὴν αὐγὴ ἀντίκρυξες μὲ τὸ χαρτὶ 'στό χέρι
κι' ἀπ' τὸνα βράδυ ἐπαίξεις ὡς 'στ' ἄλλο μεσημέρι.
Τί νὰ σοῦ 'πῶ... δὲν εἶσαι πιά ὁ Φασουλῆς ὁ πρῶτος,
ὁ ὑμνητὴς τῆς τράπουλας, ὁ τέρτσος ἢ ὁ σότος,
πού 'διὰ θάινες ἀξένοιαστος μὲς 'στῆς ζωῆς τὸ δράμα.
Φ. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὁ σέβντας καθόλου δὲν συμφέρει,
γιατὶ σέ σφάζει, Περικλῆ, σὰν δικόπο μαχαίρι,
γιατὶ μ' ἐκείνον γίνεσαι ὀργήγορα ζαχαίρι
καὶ μὲς 'στὸν δρόμο ἐπείτα γυρνᾷς μὲ τὸ ταχάρι.
'Εκεῖν' ἢ Ντάμα, Περικλῆ, δὲν εἶναι σὰν τῆς ἄλλης
τῆς μαίμουδίστας τοῦ συρμού καὶ τῆς κουτσοπαρδαλίας.
Γιὰ τούτῃ πρέπει νὰ σκορπῇς παρὰ δὲς 'στά στραβά,
ἐκεῖν' ἢ Ντάμα, Περικλῆ, κοστίζει ἀκριβῶς,
καὶ μ' ὅσα δαπανᾷς γι' αὐτὴν εἰς ἓνα βράδυ μόνο
πενήντα Ντάμας ἐγκυαίς χορταίνει ἓνα χρόνο.
Καὶ τὸνομά της τώρα πιά δὲν θέλω νὰ προσφέρω,
γιατὶ τὸ τί μου 'κόστισε μόνον ἐγὼ τὸ ξέρω.
Π. Κρίμα σέ σένα, Φασουλῆ, πού τὸν καιρὸ σου χάνεις
καὶ σὰν 'Εβραῖος ἀρχισὲς λογαριασμούς νὰ κάνεις.
Συχαίνετα παρὸν ντοννὲρ κανέναν νὰ σέ βλέπη,
δὲν εἶσαι πλέον εὐγενὴς κι' ἱππότης ὅπως πρέπει.
Φ. 'Ας λείψουν ἡ εὐγένειαι, τὴν τράπουλα δὲν πιάνω...
τὸν εὐγενῆ τὸν ἔκανα καὶ μὲ τὸ παραπάνω
κι' ὀλίγου δὲν θὰ ἔμεινα μὲ ξέσκεπο κεφάλι...
τὸν εὐγενῆ τὸν ἔκανα, τὼρ 'ἄς τὸν κάμουν κι' ἄλλοι.
Π. Πρακτικῶς τὰ λόγια μου πῶς πάνε εἰς τὸν βρόντο.
Φ. 'Αλλὰ κι' ἂν θέλεις κάποτε νὰ βάλῃς ἓνα πόντο
ὁ Λούμος δὲν τὸ συγχωρεῖ, φωτιά ὑπεστυνόμενος,
πού πανικός κατήτησε τῶν τζογαδόρων τρόμος.
Αὐτὸς ὁ Λούμος, Περικλῆ, μεγάλο τόνωμα του...
καὶ μὲς 'στὴ Λέσχη τρύπωσε ἀκόμη τοῦ Σιμάτου,

καὶ τράπουλα δὲν ἄφησε καὶ κόκαλο καὶ φίστα
καὶ καθὲ παίκτης φουκαρὰς ἐφύσα κι' ἐξεφύσα,
καὶ βάρβαρον κι' ἀνήθικον ὠνόμαζε τὸ μέρος.
Πού δὲν ἀφίνουν τὰ χαρτιά νὰ κόβουν ἐλευθέρως.
Αὐτὸς ὁ Λούμος, Περικλῆ, νισάφι πιά δὲν ἔχει...
ὡσὰν σκυλὶ λαγωνικό ἡμέρα νύκτα τρέχει
καὶ δὲν 'μπορεῖ κανέναν πιά ἐλεύθερα νὰ παίξῃ,
καὶ σ' ὅποιον τρύπα κι' ἂν χωθῇ καὶ σ' ὅποιο μέρος τρέξῃ
κι' ἂν θάλασσα ποτὶ διαβῇ τὸν πόντο του νὰ βάνῃ
εὐθὺς ὁ Λούμος ἔρχεται καὶ θάλασσα τὰ κάνει,
κι' ἂν 'στὸν ἀπόπατο κλεισθῇ μὲ δώδεκα κλειδιά
εὐθὺς ὁ Λούμος, Περικλῆ, τὸν πέρνει μυρωδιά.
Π. Καὶ τί σὲ νοιάζει τάχατε;... ἐσύ, μωρὲ παιδί μου,
δὲν εἶσαι μὴτε Δικαστὴς ἢ Σύμβουλος τοῦ Δήμου,
μὴδὲ ἀνήκεις παντελῶς 'στὴν ταξὶν τῶν ἐν τέλει
κι' ἂν συλληφθῇς χαρτοφροῶν κουκούτσι δὲν σέ μέλει.
'Εσύ περνᾷς γιὰ κυνικός φιλόσοφος τοῦ δρόμου,
ἐσύ δὲν ἐπαγγέλλεσαι τὸν φύλακα τοῦ νόμου,
μὴδὲ 'στά δρό σου μάγουλα τὸ αἷμα σου μαζεύεται
ὅταν τῶν νόμων τῶν χρηστών τὸ κράτος ρεζιλεύεται,
οὐδ' ἢ Πανεκλαμπρότης σου τὴν φήμην της θὰ χάσῃ
καὶ ἂν ὁ Λούμος ἐξαίρετα καλὰ τὴν τουλουμιάσῃ.
'Εσύ δὲν εἶσαι τίποτα, οὐδ' ἢ τιμὴ σου πέρτει...
ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃς τὸ φορεῖς καὶ δὲν φοβάσαι κλέφτη.
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Περικλῆ... αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος;
ἐχάλασε ἀληθινὰ καὶ ὁ δικός μας τόπος.
Οἱ νόμοι ἀντεράπησαν, ὁ κόσμος διεσθάρη,
καὶ πρέπει νὰ κρεμάσωμε 'στὸν σβέρκο μας λιθάρι.
Σὰν δὲν ἀφίνουν τὰ χαρτιά δὲν εἶναι προκοπή,
μὴδὲ κανέναν τίμιον δὲν ξέρεי τί νὰ 'πῇ,
ἐπίσημα ὀνόματα τὰ παρασύρ' ἢ λήθῃ
κι' ἐξαχρειώνονται πολὺ τὰ πάτριά μας ἤθη,
καὶ λέγει καθὲ ἄνθρωπος, ὅπου τὸν κόσμο νοιώθει:
«Χωρὶς χαρτιά δὲν γίνονται οἱ πρὸ αἰώνων πότοι».
'Οπότεν βλέπω σκυθρωπὸς τὰ τωρινὰ μας αἵσχη,
ὅταν καὶ καθὲ σεβαστὴ πολιορκητὴ Λέσχη,
σὰν βλέπω χωροφύλακας καὶ ἄλλους περιδρόμους
νὰ παραβαίνουν τοὺς γραπτούς καὶ τοὺς ἀγραπτούς νόμους,
ν' ἀρπάζουν καθὲ πράσινο τῆς τράπουλας τραπέζι
καὶ μὴτε κἄν εἰς Δικαστὴν νὰ συγχωρῶν νὰ παίξῃ,
τότε 'στὴν Ντάμα τὴν Καρὸ τὴν κεφαλὴν μου κλίνω
κλαίω τὸ μέλλον, Περικλῆ, κι' ἐμοῦ καὶ τῶν 'Ελλήνων.
Π. 'Αλήθεια λές, βρε Φασουλῆ, ὁ κόσμος διεσθάρη,
κι' ὅρσε καὶ σὺ γιὰ μπωναμὰ τὸ τακτικὸ στηλιθάρη.

Χρόνια πολλά, Πρωθυπουργέ, νὰ πάνε ὅλα ντρίτα,
κι' ἐγὼ συχνὰ νὰ σοῦ τραβῶ τὴν ἄσπρη φαβορίτα.

**Ὁ Θεοδωράκης ὁ κλεινὸς
κι' ὁ Ἀχιλλεύς ὁ Πατρηνός.**

Θ. Μαχαίρη, Γεροκωστόπουλε, μαχαίρη... μὴ μ' ἐνοχλήσης...
δὲν ἔχεις μάτι νὰ μὲ 'δῇς καὶ στόμα νὰ 'μιλήσης.
Παρε μὲν τὰ γεράματα, ὅσως μου τὸ κορμὶ σου,
κι' ἔλα μ' ἐμὲ νὰ μετρηθῇς καὶ ὕστερα γρομίσου.
Πατὶ καὶ σὺ μὲ πολέμεις μὲ μιά καὶ ἄλλη λέρα
καὶ λίγες ὀλίγο δύναμι μού κλέβεις κάθε μέρα;
πατὶ καὶ σὺ κρυφὸς ἐχθρὸς καὶ ἄπιστος ἐφάνης
κι' ἔλλα μού λές τὴν μιά στίγμ' ἢ καὶ ἄλλα τὴν ἄλλη κάνεις;
πατὶ, Γεροκωστόπουλε, ἐγύρισες τὸ φύλλο;
πατὶ δὲν ὑπεστήριξες τῆς Πάτρης τὸν Γαρούλλο;
πατὶ καὶ σὺ δὲν ἐτρέφες γι' αὐτὸν σὰν παλληκάρη,
καὶ 'πήγες κι' ὑπεστήριξες κρυφὰ τὸν Κανακάρη,
τὸν παρ' ὀλίγο θάχανα Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
καὶ ὁ Κανακάρης θάβγαίνει μ' αὐτὸν τὸν Κρεστενίτη,
ἐσύ μ' ἐδάπτισες Γεγέ 'στῆς ἄλλης ἐκλογαίς,
καὶ ἀπὸ τότε λέγουν Θεόδωρος Γεγές;
Α. Εἰγὼ κι' ἐμπρός καὶ πίσω σου τὸν φίλο πάντα κάνω,
ἐγὼ γὰρ σένα κόβω καὶ μὲ τὸ παραπάνω,

ἐγὼ ἀγάπη εἶδα καὶ γὰρ γὰρ σου καὶ ζῆλο.
ἐγὼ θὰ ὑπεστήριξα τὸν Πατρὸς Γαρούλλο
ἂν ἀπὸ λόγια ἐπείνε τῶν φίλων σου ἡ γὰρ λέρα
κι' ἂν δὲν ἐκιντάρη καὶ ἐγὼ πῶς λάρκο ἔχ' ἢ ράβδον.
'Εγὼ μὲ ἔσα κι' ἐν μού λές δὲν σκιάζομαι καθόλου.
ἐγὼ δὲν εἶχα 'Αλεπού καὶ καλὰ τὰ τοῦ διαβόλου,
μὲς 'στό καυὶ δὲν γίνονται καθὼς τὸ σαλιναράκι,
οὔτ' ἓνα ψῆφο εἶδωσα κρυφὰ τὸν Κανακάρη,
μὰ φανερά ξεσπάθωσα γιὰ τὸν γνωστὸ Τσερτίνη
χωρὶς ποτὲ νὰ μὲ σκιάζω καὶ πάλω ριπιτάρη.
Θ. — Σ' εἶνα πότμος δὲν περνᾷς μεγάλας, 'Αχιλλέε,
ἐγὼ τὰ βάζω κάποτε καὶ μὲ τὸν Βασιλέα,
ὅπου σέ ὄροιο καθέσαι καὶ κἄτι τι σημαίνει.
κι' εἰς τελετὰς καὶ γυμναστὰ τὸν κῆνο νὰ προσμένῃ.
'Εγὼ μὲν παντοδύναμος καθὼς τὸν Μαχαίρη,
ἐγὼ ἐμπρός μου ὅλους σας μνηστῆρας σας κρίνω,
τὴν δύναμ' μου δὲν χρωστῶ 'στὴ μοῖρα σέ κλέβω,
πολὺ δὲ ὀλιγώτερο δὲν τὴν χρωστῶ σέ σένα.

Τὴν ἐπλάσαν τὰ χεῖρά μου, τὴν ἐπλάσα μονάχος
 σὺν Θεόδωρῳ Γερτυνίῳ καὶ σὺν Βουλγαρομάχῳ.
 καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτα καὶ τὸ Κορδόνι πλέκω
 καὶ πάντοτε 'στὸ πείσμα σὰς καρδαμωμένους στέκω,
 καὶ ἂν κάποτε 'στὸν σβέρο μου φυτρώνουν Καλογέροι.
 ἀλλὰ ἢ μάθω σ' ὅλους σὰς πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.
 Δὲν ἔχεις θάρρος νὰ μὲ 'δῇς καὶ Ἀχιλλεύς ἂν εἴσαι...
 τὰ γουρλωμένα μάτια σου σκέπασε, κρύψε, κλείσε.
 Μακράν, Γεροκωστόπουλε, μακράν ἀπὸ σιμά μου,
 εἰς τὸ ἐξῆς σὺν κεραυνὸ θ' ἀκούης τὸν ὄνομά μου.
 Δὲν θέλω μὲς 'στὸ κόμμα μου νὰ τρέφω τέτοις ριδι...
 μακράν, Γεροκωστόπουλε, μαζὶ μὲ τὸν Τσερτίδη.
 Μακράν μου, φίλοι ἄπιστοι, μικρὰ κομμάτια πάγου,
 ὅπου μοῦ στήνεται συχνὰ παγίδας τοῦ Ἰάγου,
 μόνο γιὰ σὰς ἐκέρδισα τὴν ἐκλογὴ σακατική
 καὶ σὺ 'στὴν πῆτα πάτησες τὴν Ἀγιο-Βασιλειάτικη.
 Σὲ ἀπαρνοῦμαι 'στὸ ἐξῆς μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ λές,
 τὸ θέλει κι' ὁ Ζαήμης μου, ἀνῆψι προσφιλές,
 τὸ θέλουν κι' ἄλλοι Βουλευταὶ καὶ σύμβουλοί μου τόσοι
 καὶ τώρα δὲν εὐρίσκεται κανεὶς νὰ σὲ γλυτώσῃ.
 Α. Ἄν τὰ παπούτσιά σκέπτεσαι 'στὸ χέρι νὰ μοῦ δώσῃς
 σὲ βεβαιῶ πῶς γρήγορα γι' αὐτὸ θὰ μετανιώσῃς.
 Δὲν θάχω τὴν ἀνάγκη σου, σὺ τὴν 'δική μου θάχῃς,
 ἐγὼ ἐμπρός σου στέκομαι σὺν φουντωμένους στάχυν.
 Ὁμίλησέ μου μὲ βρονταῖς, σεισμοῦς, κι' ἀνεμοζάλη,
 τὸ βλέπεις, δὲν σὲ σκιάζομαι, δὲν γέρνω τὸ κεφάλι,
 κι' ἂν σήμερα πρὸς χάριν μου κλονίξῃς τὸ Βασιλεῖον
 ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν πτέρναν μου σὲ γράφω τὴν Ἀχιλλεῖον.

Θ. — ὦ Ὁράσας! ὦ ἀνῆκουστος ἀναίδεια καὶ φρίκη!...
 καὶ σὺ ἐμπρός 'στὸν λέοντα κορδόνεσαι, μυριῆται;
 Ἔτσι λαλεῖτε πρὸς ἐμέ, ποῦ ἀρχηγὸν μ' ἐγράφατε
 καὶ τόσοι γυμνητευόντες λαοὶ ἐπιτετράφαται;
 Ἔτσι λαλεῖτε πρὸς ἐμέ, ὅπου μὲ τόσοις κόποις
 σὰς ἔκαμα καὶ Ἰπουργοὺς κι' ὀλίγον τι ἀνθρώπους,
 καὶ σήμερα μυρίζετε βασιλικὸ καὶ ὀρόσμο
 καὶ 'στὸ Παλάτι πῆγατε κι' ἐβγήκατε 'στὸν κόσμον;
 Α. — Παράιτησε τὸν τύφο σου προσωρινῶς, ἐρίση,
 καὶ τώρα σέρνονται παντοῦ θανατηφόροι τύφοι.
 Θ. ὦ σὺ Γεροκωστόπουλε, ποῦ ἔχεις μάτια σκύλου
 καὶ ξεπερνᾷς τὴν ὡμορφίαν τοῦ Πατρινοῦ Γκορὺλλου,
 ὡς Ἰπουργὸς μου 'στὸ ἐξῆς δὲν εἶσαι ἀνεκτός
 καὶ μήτε μὲς 'στὸ σπῆτι μου θὰ γίνεσαι δεκτός.
 Α. ὦ σὺ Γεγέ μου τρυφερέ, ὦ Νάρκισσε καὶ Πάρι,
 σὲ ἴλιγο τὸ Κορδόνι σου ὁ διαβόλος θὰ πάρῃ.
 Ἔλα νὰ κόψωμε κλωστή, νὰ κόψωμε Κορδόνι,
 κι' ἡ τρυφερά φιλία μας διὰ παντὸς τελειώνει.
 Θ. Σοῦ μ'ἀλλώσω, μοῦ μ'ἀλλώσῃς... εὐτυχισμένη ὥρα...
 Α. Φεύγω... λ' ἀμὸρ κι' ποζιτέ κι' ἀντίο Λεονώρα.
 Χαῖρε, ὦ φηλὲ Θεόδωρε, τῆς Γερτυνίας φίλε.
 Θ. Χαῖρε, ὦ αἰε Ἀχιλλεῦ καὶ φίλε τραντιτόρε.

(Αὐτὰ εἰπόντες καὶ οἱ δύο οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
 ἕνας 'στὸν ἄλλον μὲ θυμὸν ἐγύρισε τὰ νῶτα.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης Ἀιδονόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
 καὶ πρῶτος τῶν φραγκοραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
 πολλὰ κασιμέρια ἔφερε καινούρια τοῦ χειμῶνος,
 ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὐκολὰ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.
 Μὰ τώρα συνεταῖρός του κι' ὁ ἀδελφὸς του μένει,
 ὅπου κανεὶς 'στὸ κόψιμό μ' αὐτὸν δὲν παραθγαίνει,
 καὶ θαύματα ἐσπούδασε τῆς κοπτικῆς περισσοῦ
 'στοῦ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
 Τέτοιο φραγκοραπτάδικο δὲν εἶναι παῖξε γέλα...
 τὸ ράψιμό του ἐντελές, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
 Σὲ κόβει Ἀιδονόπουλος;... εἴσαι καλὰ κομμένος...
 σὲ ράβει Ἀιδονόπουλος;... εἴσαι καλὰ ραμμένος.

Γεωργιάδης ὁ γνωστὸς, τοῦ πικρὴν Παναγιώτης,
 ἀνὴρ δραστηριώτατος καὶ μάλα πατριώτης,
 ἐσχάτως πράκτωρ ἐγένεν ἐδῶ τοῦ Τσανακλή,
 τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλλήνος καὶ πρώτου θερζακλή,
 ποῦ βρίσκεται καὶ εἰς στενάς μὲ τὸν Κεδίδη σχέσεις
 καὶ προμηθεύει δι' αὐτὸν τσιγάρα ἐκ τῶν πρώτων,
 βραδεία δ' ἔλαβε χρυσὰ εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις
 καὶ τὰ καπνὰ του ἔκαμαν παντοῦ καὶ πάντα κρότον.

Τσιγάρ' ἀντάξια τιμῆς καὶ δόξης αἰδίου,
 κι' ἂς τρέξῃ ὅποιος κἀνισμα ποθεῖ καὶ λαχταρᾷ
 εἰς τὸ ἐδῶ Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
 νὰ καταλάβῃ τί θὰ πῇ τσιγάρο μὴ φορά.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἑταιρίᾳ
 τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
 καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
 ἂς τρέξουν ὅσον τάχιστα ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
 Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρας
 καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδουχοί,
 κι' ἂς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
 κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔθαλε 'στὰ πόδια του τσαροῦχι.
 Ἀσφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τῶν παντοίων συμπαρῶν, ὅπου γεννᾷ ἢ πλάσει,
 ἀσφάλεια εἰς φοβερά κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
 ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σὰς εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
 Πλὴν μελετήσατε κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὸ Καταστατικὸν
 καὶ κάθε τὸν ἀσφαροῦχο εἰς ταύτην ἢ ἀσφάλισῃ,
 ἂν καὶ ὁ ρέκτης Ἰπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν,
 ὅπου μὲς βγάξῃ τὴν ψυχὴν ὡς ὅπου νὰ μιλῇ,
 σπουδαῖα Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἐπ' αὐτοῖς,
 μὲ τὰ ὅποια σίγουρα ἢ ἀσφαλισθῇ τὸ κράτος.
 Ἀσφάλεια δι' ὅλα σὰς ἡ ΕΘΝΙΚΗ χρηστεῖ.
 ὁδὸς Σταδίου, κύριε, 'στοῦ Ἀέλου τὴ σπῆτι.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέδη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνθερεῖ
 μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδη, — δηδὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημέϊον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοστὸς πολὺς.